

Josep Lluís Roig

La fam tendra

Premi Maria Beneyto
Ciutat de València

Queda la llum caçada per la llum
com un sol nuclear sorprès per Hiroshima,
com un déu que és sorprès per una humanitat
que només és un déu equivocat.

És per això que escric, perquè faig tard.
Perquè hem perdut el tren, el vaixell, l'autobús
desganat que passava pel poble una vegada
al dia, la setmana, l'any, el mil·lenni.
Escric perquè mai més no passarà ningú,
perquè no té sentit, perquè ja ningú no
se'n recorda, de quan els cotxes i el petroli,
quan tot anava bé però no tant.
Escric perquè faig coses que no tenen sentit,
que mai en van tenir, però ho intente.
Com a mínim ho intente.

Estimar és dibuixar, amb les mans,
 en l'aigua de la mar. No existeix cap més lloc
 tan inexacte, rere la porta.
 Rere la porta, hi ha un univers,
 un món que crema, plastificat,
 rere la porta. Hi és. Ho sé
 perquè la vas creuar, la porta i el seu buit.
 Recorde no haver dit res, llavors, que
 vaig callar mil anys mentre vivia lluny mil vides.
 Però recorde que, en veritat,
 mai no me'n vaig anar d'ací, que t'esperava
 mentre el desastre es confirmava:
 He vist palmeres sobre un poble buit, desert.
 Hi ha un passeig marítim rosegat
 pel temporal i el silenci. Un bar
 on el client únic és l'amo que, avorrit,
 mira la tele per sobre de les taules
 buides. Hi haurà un camí per algun lloc
 però no el trobarem mentre el desig se m'obri
 com un diccionari, com un regne petit,
 on som els reis i els serfs, els caçadors,
 el cérvol, també el xàfec imprevist i salvatge

que s'endurà les cases i els palaus riu avall,
fins el desastre.

Hi ha una llum que travessa la carn,
el cos, els cossos, que travessa aquest vidre
que conté l'aigua incandescent
ara que el sol sosté la badia on, tots nus,
ens vam banyar. Vine, si vols,
a per aquesta carn oberta. Vine
en el teu nom per travessar-me el pit
en silenci, callat i sense llances.

Ulisses va volar cap a Los Ángeles.
Vaig compartir un vol amb ell
i un grapat de sirenes. Jo vaig tirar
cap a Yosemite, però ell volia
molta vida, viatjar a tot volum,
moure's en helicòpter per sobre el trànsit brut.
A les notícies van explicar
que havia mort en accident.
La boira, el dolor dels ulls entre les celles,
no hi ha paracaigudes per a la vida.
A l'avió, m'havia encomanat,
entre sirena i sirena i sirena,
una biografia autoritzada.
Ara hauré de quedar amb Penèlope a Grècia.

Et vas jurar que no ho faries,
que fugiries per carreteres
massa estretes i fondes amb el dolor dels ulls
entre les celles, sense paracaigudes.
Així que pares: com s'obre un mapa
de vides sense carn, decideixes buscar
Circe al fons de la motxilla.

Plouen els déus antics, lisèrgics,
 pel món antic que ja no és nostre. Obres
 els llavis sords però ningú regala
 un cel salvatge, planxat a cada boca.
 Ara tot és suburbi, estralls abandonats
 on els déus llancen temporals blancs,
 inundacions blanques com cocaïna
 de plàstic on tancar els nostres ulls.

Entre la pols i la neu avancem
 així enfilats damunt de motoneus
 perennes, blanques, cap a un menjador
 on el meu jo m'espera sense ganes,
 com quan un déu antic arriba a ca nostra
 per a quedar-se. I sense convidar-lo.